

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 6/1939

Girant responsabil : **N. ONCU**

Creștinismul la lucru

Capl. 4:1-22

de Mircea Cocariu

Intemeietorul Armatei Mântuirii într-o predică a spus fraza următoare: „Religia adevărată este o slujbă și slujba aceasta cere un Domn, căruia să-i slujești”...

Tot el înainte de a deveni conducătorul mișcării, a auzit pe străzile Parisului un tânăr ateist spunând următoarele: „Dacă eu aș fi creștin și dacă eu aș ști că Isus Hristos poate să schimbe viața oamenilor, eu aș fi primul, care m'ași duce în toată lumea, să spun despre puterea lui Hristos”. Auzind acuzarea aceasta, generalul Booth și-a zis: „Eu sunt creștin, eu cred că Isus poate schimba natura și viața oamenilor”... Și din acel moment s'a hotărât să predice Evanghelia lui Isus Hristos pe toate căile posibile și în toată lumea.

Iată dar, cum se explică răspunsul curajos al apostolilor. Ei au fost conștienți de **puterea regeneratoare a Domnului Isus**. Așa că ei nu puteau răspunde altcum, decât numai în măsura în care Duhul Sfânt, promis de Domnul, se manifesta în viața lor. Deci am putea spune pe drept cuvânt că, apostolii au dat un răspuns plin de **puterea Duhului Sfânt**.

Atunci Petru plin de Duhul Sfânt a zis: „S'o știți toți, și s'o știie tot poporul!” S'o știți mici și mari; tineri și bătrâni; săraci și bogați, învățați și neînvățați. Să știie toți muntii și toate văile că, nimeni, nicicând, niciunde și cu nici un fel de amenințări și pri-goane, nu vor fi în stare să ne împiedece de a spune despre Numele lui Isus. „In nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (v. 12).

E interesant răspunsul acesta plin de putere, fiindcă el vine în urma provocării apostolilor, de către farisei și cărturari. Nu știu dacă ei răspundeau cu cele de mai

„Tot pământul să Te laude!”

sus, dacă nu erau provocați. Bieții saducheii și fariseii! Dacă ar fi știut ei ce are să iese din amenințările lor, nu cred c'ar fi deschis gura. Așteptarea lor era ca apostolii să se intimideze și îndeosebi fiindcă aveau acolo pe Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru și căpitanul Templului.

Petru și Ioan pe de altă parte s'au gândit că, aci e momentul, chiar în fața acestora să spună **cu toată in'na și cu toată puterea** că, numai Numele lui Isus are **putere de mântuire**.

De altcum e și natural să răspunzi cu putere, când ști că ai pe cineva care nu te lasă în caz de vreun pericol. Apostolii nu puteau fi timizi și fricoși când Isus era cu ei. „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s'au mirat... și au priceput că fuseseră **cu Isus**”.

Timiditatea, frica, moleșala și șovăiala de multe ori dovedesc că lipsește ceva din viața credinciosului. Adeverații credincioși **nu se clatină de orice bătaie a**

vântului. Nici nu se sperie de amenințările dușmanilor. Adeverații urmași ai apostolilor **au curajul răspunderii**.

Da, au și ei **frica de a face păcat**. Da, lor le este rușine de a minți și de a spune vorbe murdare. Nicidecum însă lor nu le este frică, nici rușine, de a **predica** Evanghelia Domnului Iisus.

Apoi răspunsul apostolilor a fost cât se poate **de drept**. Iar pentru că fariseii și saducheii nu încetau să-i amenințe, Petru și Ioan drept răspuns le-au zis: „Judecați voi singuri **dacă este drept** înaintea lui Dumnezeu să ascultăm **mai mult** de voi **decât** de Dumnezeu”. Răspunsul acesta este în același timp și un apel la o judecată **pentru dreptate**. Așa ca oameni, faceți o comparație. Este frumos să ascultăm mai mult de oameni decât de Dumnezeu?! Cum adică, Dumnezeu ne-a spus să vorbim și voi ne spuneți să tăcem?! Nu. „Noi **nu putem** să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” Parcă-i văd cum se înfurie toți. Sigur, răspunsul acesta drept, a scos în evidență puțină judecată a dușmanilor. Pot ei să rămână pasivi? I-au amenințat din nou. Sunt fanatici, sunt inculti. Apostolii nu au răspuns cum doreau ei.

Spună lumea ce va vroi. Dar **dacă Isus aprobă** răspunsul meu atunci înseamnă că el e un răspuns drept. Pentru că niciodată Isus n'a aprobat ceva fals. A spus El „**îndrăzniți?**” Dece să-mi fie rușine? Dacă sunt nevinovat de ce să-mi țin capul în jos? Sau cum să-mi fie frică de pedeapsă, dacă n'am furat nimic? Apostolii (Continuare în pag. 5-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 23 Sâmbătă 7 Iunie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
În străinătate 300 lei.
În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiteră banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Sier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu fiecare săptămână ce trecem, ne aprofundăm tot mai mult de jumătatea anului. Acest timp e rarăși unul din vremurile când iubitorii și prietenii noștri pot lucra mai bine și mai mult. Astăzi caută lumea să obțină să cedească. Și în mare parte influența vefii atâră de ceea ce omul cedește. Dinace a sfârșit pe tot predicatora și lucrătora în via Domnului să facă tot posibilul și să cultive în membrii bisericii noastre acest spirit al vremii: spiritul cel-lului. Și pentru a le putea da ceva bun, plin de duul vefii creștine, cu adânci și frumos învățări și providențiale, să încerce să facă în fiecare familie credincioasă un abonament la revista Farul Creștin. Credem și știm că fiecare cel-lor al Farului a putut să se convingă de adevărul că, c ne nu e abonat la revistă, a pierdut și pierde foarte mult. Acum cu ocazia că, ne oțlăm la jumătatea anului, faceți cât de multe abonamente. Intrebunțați calea convingerii personale. Stați de vorbă cu frății, cu fiecare în parte, și suntem siguri, că vefi oca mări succese. UN ABO-NAMENT PE JUMĂTATE AN E NUMAI 65 LEI. Oricine poate da aceasta sumă pentru a primi o revistă bună în fiecare Sâmbătă.

Dacă c neva are vreo nemulțumire, sau unde pe altcineva că are, e rugat să ne scrie, și noi vom căuta să aducem îndreptare. Vom fi mulțumitor tuturor celor ce în dragostea lor pentru revistă no stră își dau contribuția lor pentru binele futurora.

Am primit mai multe scrisori, prin care familiile fraților, cari au fost abonate la Farul, datorită aboramentelor pentru săraci, mulțumesc cu toată căldura celor ce în dragostea lor au făcut acest jertfă. Ei se bucură că primesc revista și au parte de binecuvântările ei.

Cum s'a ajuns că avem Biblia

Pentru a putea iubi mai mult Biblia, și'm că e nevoie să cunoaștem câteva lucruri de mare însemnătate. Astăzi oricine știe și cunoaște că, Biblia a avut și ea în decursul veacurilor de înlămpinat cele mai grele opozții. Asupra ei nu odată și într-o țară s'a concentrat toată dorința de distrugere a creștinismului plămădit de învățătura Domnului Isus. A fost arsă în foc prin piețe publice, s'a organizat împotriva ei o adevărată vânătoare, și acei la care s'a găsit câte o Biblie, au avut de suferit cele mai aspre pedepși și torturi. Cu toate acestea ea a biruit. Astăzi slavă Domnului avem Biblia și o putem răspândi și razele ei dau viață și lumină oricărui om, care le caută prin ea.

Să studiem în aceste rânduri, câteva din cele mai însemnate lucruri cu privire la Biblie.

1. *Numele ei.* Cuvântul „Sfânta Scriptură” sau „Sfânta Biblie” înseamnă sfintele cărți, și își are origina de la cuvântul la plural, în grecește BIBLION, și care înseamnă „carte”. Astfel noi spunând „Sfânta Biblie”, spunem sfintele cărți. Deci lucrul acesta ne dă de înțeles de la început că, aici nu e numai o singură carte, ci sunt mai multe. Și în adevăr noi avem în Biblie 39 cărți în Vechiul Testament și 27 în Noul Testament, adică 66 de cărți.

2. *Origina și formarea ei.* Cum a venit această carte în ființă? — e întrebarea celor mai mulți oameni și mai ales a ereticilor. Și răspunsul la aceasta întrebare te face să mergi până în cele mai îndepărtate vremuri, în urmă, cu mii de ani, în vremurile prea puțin cunoscute, în vremurile de la cari avem prea puține urme. Pentru a răspunde acestei întrebări, cel mai bun răspuns l-a dat unul din cei mai buni savanți, și un mare credincios. El a explicat formarea și origina Bibeii în felul următor:

a) Multe părți din Biblie au fost preluate prin viu grai, în mod oral. Și ele au fost păstrate de generații întregi și astfel moștenite timp de mai multe veacuri. Aceasta de altfel a fost metoda de educare, de instruire înainte ca să fi apărut cărțile.

b) Mai târziu aceste învățături, cântări, predici și rugăciuni preluate prin viu grai de la o generație la alta, au fost scrise. Scrierea aceasta s'a făcut în diferite locuri și în diferite timpuri, de diferite persoane. Se știe că, timpul în care a fost scrisă Biblia, e mai mult decât 1600 ani, și scriitorii ei sunt mai mulți ca 40, și partea cea mai mare sunt necunoscute.

c) În aceste lucruri se poate vedea

voința Domnului. În ea stă toată autenticitatea Bibliei. Se poate vedea clar în Vechiul Testament cum Dumnezeu poruncește unora anumți oameni aleși de El, să scrie lucrurile, pe care le vede sau aude.

3. *Limba, în care a fost scrisă Biblia.* Ea a fost scrisă în mai multe limbi. Partea cea mai mare a Vechiului Testament a fost scrisă în „Ebraică”, un fel de limbă veche a poporului Israel, astăzi aproape necunoscută, pe care Asirienii o numesc pe pietrele lor „limba țării de apus”. Apoi unele ca Daniel, Ezra și o parte de Ieremia, au fost scrise în „Aramaică”, limbă siriană, foarte veche. Iar Noul Testament a fost scris în grecește.

4. *Forma și felul cum a fost scrisă.* Cărțile Vechiului Testament au fost scrise pe pergament, făcut din piei de animale. Scrierile au fost mari și un manuscris era un sul întreg, și în general, pe el erau numai o carte. Ele au fost foarte limitate. Erau doar prin sinagogi și la foarte puține persoane private.

5. *Traduceri primitive.* Captivitatea Babilon a dus la o mare schimbare în limbajul poporului. Cei venți din captivitate, nu mai puteau citi vechile cărți sfinte. Astfel se impunea o traducere a Bibliei pentru limbajul pe care îl vorbea poporul. Astfel s'a făcut o traducere de Ezra (Neemia 8:7).

a) Traducerea Targumă. Această traducere din limba Ebraică veche, în cea în trebuințată de popor, s'a făcut prin sinagogi. Se citea frază după frază și apoi se explica pe înțelesul poporului. Ea a fost întrebunțată până la anul 200 de Hristos.

b) Traducerea Septuaginta. Odată cu cucerirea Alexandriei la 330 I. Hr. în grecește a devenit limba dominantă a tuturor țărilor de răsărit. În aceste țări, se făcea o traducere în grecește, și se făcea o traducere în limba în care acum vorbea poporul. Astfel la anul 285 D. Hr. s'a început traducerea Bibliei în Alexandria. Ea poartă numele Septuaginta și înseamnă „șaptezeci”, căci după o legendă, traducerea aceasta a fost făcută de șaptezeci de oameni, în șaptezeci de camere, adică în fiecare camera făcea traducerea într-o altă cameră, a tuturor cărților din Biblie. Bătaia a fost, că la urmă s'au potrivit vânt după cuvânt toate traducerile.

c) Traducerea Vulgata. După ce Roma devenit capitala lumii, și limba latină a început să fie limba întrebunțată de toți în special în bisericile creștine din răsărit. Astfel s'a simțit tot mai mult nevoia unei traduceri a Bibliei în limba latină.

(Continuare în pag. 8-a)

„Când nu este nicio descoperire dumnezească, poporul este fără frâu”. Prov. 29:18.

OILE LUI HRISTOS

Ioan 10:1-15

Predică de Alexa Popovici

Un copilăș când începe să învețe să vorbească, prinde înțelesul cuvintelor numai atunci, când le cunoaște însemnătatea. Atunci când i se arată o floare, cuvântul acesta îi rămâne adânc întipărit în mintea lui. Domnul Isus avea unul din cele mai frumoase feluri de a vorbi și ilustra lucrurile. În textul nostru, El vorbește despre credincioșii Săi din Biserica universală **ca despre oile Sale**. Pentru un om necredincios e foarte greu de a prinde adevăratul înțeles și rost al acestei asemănări, dar pentru unul care a pătruns în viața spirituală, lucrul acesta e așa de clar și ușor. Oile lui Hristos sunt **cei ce cred în El, cei ce au viața mântuită**, păcatele iertate și sunt împăcați cu Tatăl.

E atât de minunat acest text, încât întrece orice închipuire. În el Domnul Isus **ne dă câteva lucruri după cari pot fi cunoscut oile Sale**. Aceste sunt unele din cele mai mari semne cari pot exista în recunoașterea celor din turma lui Isus.

Primul din aceste semne, din lucrurile după cari putem cunoaște pe cei cari sunt oile lui Hristos e că **ele**

sunt în staulul Său.

Ce înseamnă staulul lui Hristos? Nimic altceva decât Împărăția lui Dumnezeu, adică domnia lui Isus în inimile oamenilor. Marginile acestui staul sunt împrejmuite **cu un zid nevăzut**, un perete care nu se poate pipăi, și care **desparte** pe cei credincioși de cei necredincioși. Ce te desparte pe tine credinciosule de cel ce nu crede? Ai observat că, între tine și el **e ceva**, care te desparte, **e un hotar**? Ei bine, acest zid, acest perete despărțitor nu e altceva, decât staulul lui Isus.

Și faptul îmbucurător e că **în staul se intră pe ușă, iar ușa e însuși Isus**. E de mare bucurie acest adevăr, pentru că Isus a spus: „Pe oricine vine la Mine, **nu-l voi izgoni afară**.” Deci sunt sigur, ascultătorul meu, că dacă **tu vini la El, vei fi primit**. Până acum **El nu a izgonit** pe nimeni. La El au venit oamenii cu viața cea mai murdară, cea mai decăzută, și nimeni **nu a fost izgonit**.

El a primit pe oricine a venit la El. Iată de ce spun și stăruii de **ține** ascultătorul meu, **să vini** la Isus. El te va primi.

Oile din staul **au în ele viața lui Isus**. „Eu am venit ca oile să aibă viața și s'o aibă din belșug”, și „Eu Imi dau viața pentru oile Mele”, — a spus Domnul Isus. Asta înseamnă că, credincioșii lui Isus sunt plini de viață, că în ei pulsează viața, puterea și fărâia lui Isus. Aici e **secretul** că, întotdeauna credincioșii Domnului **au biruit și vor birui** cât va fi soarele pe cer. Vor putea lovi orice greutăți, vor putea fi orice prigoane, Biserica vie a lui Isus **va dăinui**. Ea nu poate fi distrusă, ca nu va putea fi dărâmată nici de porțile iadului. Va trece lumea, va trece pământul, dar Biserica va rămâne. Valurile, furtunile, necazurile, vor lovi în credincios, dar nu-l vor doborâ. Nu, pentru că în credincioși **este** viața biruitoare a lui Isus.

Apoi, în staul, **oile nu pășune**. „... va intra și va ieși, și **va găsi pășune**.” Aceasta înseamnă că, în Împărăția lui Dumnezeu este absolută îndestulare. Psalmistul a ajuns la această experiență binecuvântată când a spus: „Nu voi duce lipsă de nimic, El mă păste pe pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă.” Sunt sigur, ascultătorul meu, că tu ai nevoie de pace lăuntrică, de liniște, de mulțumire, de bucurie, de o cât de mică fărâmiță de fericire, știu că sufletul lăncezește după acestea, dar nu le vei găsi nicăieri, aceste pășuni verzi **sunt numai la Isus**, în staulul Său. Fericite de tine fratele meu, care ai venit și prin Domnul Isus **ai intrat** în staulul Său, tu ai parte de mari bucurii și binecuvântări.

Iarăși, un alt semn e că, oile

II cunosc pe Isus.

Pe patul morții, un muribund a fost întrebat de soția lui: „Mă cunoști? Sunt soția ta.” Muribundul nu răspunsese nimic. „Mă cunoști? Sunt copilul tău.” Din nou niciun semn al muribundului. Și așa l-au întrebat toate rudele. La toți același răspuns. Atunci cineva îl întrebă: „Dar pe Domnul Isus **II cunoști?**” La această întrebare muribundul răspunsese: „Isuse, Isuse” și muri.

„...oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul”, și „Eu Imi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine”, — spune Domnul Isus despre oile Sale.

A-L cunoaște pe Isus **e o lucrare personală**. Fiecare trebuie să aibă această experiență. Aici nu există substituție. Nimeni nu poate fi înlocuit cu altul. Adică cu personal trebuie să-L cunosc pe Isus, să-L văd cu ochii mei, să-I vorbesc și să-L aud. Nu auzi tu iubitul meu suflet, șoapta Lui, vocea Lui, care te chiamă la El? O, dacă tu ai vrea să auzi această voce, **ai fi** cel mai fericit om de pe pământ. Glasul Său e atât de minunat, e atât de dulce, ca nimic altceva pe pământ. Dacă **ai** auzi această voce, atunci sunt sigur că **nu ai mai trăi așa cum trăiești** că, **nu ai mai fi așa, cum ești**. Doamne, fă ca glasul Tău să **pătrundă** în inimile oamenilor!

Dar, a-L cunoaște pe Isus, **e cea mai glorioasă binecuvântare**. Să II cunoști tu, o nimica în acest mare univers cunoscut și în lumea necunoscută, să-L cunoști tu, ceva mai neînsemnat, ca un bob de nisip, pe Dumnezeu! O, Doamne, ce mare e mila Ta! De dragul nostru ne lași să Te cunoaștem noi, cei nemernici și mici, să Îți putem vedea slava și gloria.

Și nu trebuie să uităm că, II putem cunoaște pe Isus printr'un **traie continuu cu El**. Dacă vei trăi cu El zi de zi, din viața ta, vei ști mai mult despre El, **II vei cunoaște** mai bine, și întimitatea ta cu El va crește tot mai mult. Fericite de acei oameni, pe cari în ziua judecării Domnul Isus **fi va cunoaște**. Cunoașterea aceasta e reciprocă. Adică noi II vom cunoaște pe Isus, și El ne va cunoaște pe noi. Și acesta e un lucru, pe care noi aici nu-l putem nici aprecia, sau pretui îndeajuns. Dar el e un lucru, care **e mai scump** decât tot ce e pe pământ. Numai când vei veni la Golgota, vei putea cunoaște dragostea Lui pentru tine, nu mai zăruind cerul vei cunoaște gloria Lui, și nu mai avându-L în viață vei cunoaște bunătatea Sa.

Și în fine un alt semn, prin care pot fi cunoscute oile lui Hristos e, că ele

(Continuare în pag. 4-a)

„Toți stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri.” Fapt. 1:14.

OILE LUI HRISTOS

(Urmare din pag. 3-a)

Il urmează.

„El merge înaintea lor, și oile îl urmează...” Ce minunat tabloul! Ce bucurie pe calea credinței! Isus înainte și credincioșii dealungul veacurilor și din toate colturile pământului îl urmează.

A-L urma pe Isus, e în cel mai clar înțeles **realitatea vieții creștine**. Nu pot gândi că, un creștin adevărat nu merge în traiul vieții lui pe urmele lui Hristos. **„Oriunde cu Isus eu mă duc voșos”** — cântă omul întors la Dumnezeu. Și ce minunată e calea aceasta, pe care a mers Isus, pe care au mers **toți** oamenii mari ai Împărăției lui Dumnezeu, au mers **toți** credincioșii dealungul tuturor veacurilor! Ce minunată e această cale, că ea te duce sus în cer la Dumnezeu! Ce minunată e această cale, că prin ea ieși din păcat, din murdăria acestei lumi intinată, din mârșăvia vieții departe de Dumnezeu.

Adesea viața creștină e foarte grea. De multe ori un credincios în loc să calce pe flori, trebuie să umble printre spini, în loc să aibă parte de un cer senin și fără nori, trebuie să primească cea mai deasă și întunecată ceață. Noi nu ascundem aceste lucruri. Dar putem spune tuturor, **că e mai bine de mii de ori să suferi cu Isus și pentru Isus decât să nu ai parte de nicio suferință și să fii fără El**. Viața creștină adevărată, adică a călca pe urmele lui Isus, e adesea grea, dar e cea mai nobilă și binecuvântată viață. Merg în Ghetsemane pentru că pe aici a mers Domnul, urc dealul Golgotei pentru că pe aici a mers Domnul. „Eu trebuie să merg **pe calea crucii**, pentru că **pe aici a mers Domnul**” — cântăm noi cu atâta bucurie.

Fratele meu, mergi după Isus orice ar fi, dacă va trebui să suferi, dacă va trebui să plângi, și să-ți scalzi zilele în lacrimi, dacă va trebui să treci prin Valea umbrelor morții, sau să urci Calvarul tuturor durerilor și greutăților, pe aici a mers Domnul, pe aici să mergi și tu credinciosul Lui. Ți se va cere prețul vieții, **dă-l**, căci mergând pe această cale, **vei ajunge** sus în cer la Dumnezeu.

Ce înseamnă inspirația?

Fără nicio îndoială Domnul Isus avea încă multe de spus, și de aceea în noaptea prinderii spune cuvintele: **„Mai am să vă spun multe lucruri**, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și **vă va descoperi** lucrurile viitoare.” (Ioan 16:12—13).

Toate lucrurile cari mai trebuiau descoperite credincioșilor **au fost lăsate în sarcina Duhului Sfânt**. Și după o vreme destul de lungă, când credincioșii au văzut că promisiunea solemnă din noaptea sfântă a fost și a devenit pentru ei o realitate, Ap. Ioan scrie: „Dar voi **ați primit** ungera din partea Celui sfânt, și **știți** orice lucru... Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o dela El, rămâne în voi, și n'aveți trebuință să vă învețe cineva...” (I. Ioan 2:20, 27). Iată deci că umilii credincioși ai Domnului au căpătat ceace El le-a promis și acum ei știu totul. Au acum puterea de a pătrunde în marile și veșnicile adevăruri, în tainele cele mai ascunse ale Divinității.

Cu drept cuvânt putem spune că **Duhul Sfânt este învățătorul credincioșilor**. E foarte interesantă vorbirea lui Ioan despre Duhul Sfânt. El vorbește despre Duhul sfânt ca despre ungeră, și asta înseamnă că Duhul sfânt **ne năstrecează și ne păzește să nu cădem** în apostasie, adică în rătăcire de credință. Acesta era **rolul ungerii**. Egiptenii, la moartea bărbaților de seamă ei cu ajutorul unor ungeri, conservau trupurile lor, în mumii cari au rămas așa chiar veacuri întregi. Acesta e și rolul ungerii credinciosului, adică primirea Duhului Sfânt. El ne năstrecează lângă adevăr, ne păzește de rătăcire și ne descoperă tot mai multă lumină. Un credincios condus și uns de Duhul Sfânt, va primi lumina și adevărul dela Dumnezeu prin El.

Oamenii se pot învăța prin oameni, dar acești educatori sunt numai învățători omenești. Duhul Sfânt e **un învățător divin**. Oamenii cari au primit mai multă lumină, sunt liberi și chiar au o datorie a lor, să împartă și altora,

dar ei nu vor putea niciodată în locul acest mare Invățător divin. Duhul Sfânt singurul poate da lumina, care să pătrundă în lăuntrul nostru. Prin Duhul Sfânt Domnul Isus conduce pe ai Săi în tot adevărul. „După ce și-a scos toate oile **merge înaintea lor** și oile merg după El, pentru că cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.” (Ioan 10:4, 5). În cel mai tainic mod, lucru pe care nu-l pot pricepe de altfel decât cei credincioși. Domnul e prin Duhul Sfânt înaintea celor ce și-au dat viața Lui.

Oamenii citind Biblia, ajung să cunoască adevărul acesta. Acest lucru se întâmplă prin faptul că Duhul Domnului toarnă lumină peste cuvintele Bibliei, și numai prin lucrarea Duhului, cel ce citește poate și înțelege cele scrise. **Deci Scripturile sunt plămădite de Dumnezeu**.

Cum am spus, noi credem în **inspirația Bibliei**. Ce înseamnă această? Biblia se declară că „**toate Scripturile sunt** prin inspirația lui Dumnezeu”. Nimeni, care cerceta cu amănunțime Biblia, nu se va îndoii de acest adevăr. „Pruncie cunosti Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, și credința în Hristos Isus”, (II Timoteu 3:15) și „**Toată Scriptura este suflată de Dumnezeu și de folos ca să îndrepte, să mustre, să învețe, să dea înțelepciune în neapăsare, să dea hănire**.” (v. 16). „Căci nicio profeție n'a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (II Petru 1:21). „Si n'am primit duhul lumii, ci duhul, care vine dela Dumnezeu, să putem cunoaște lucrurile... vorbim despre ele nu cu vorbă învățată dela înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate dela Duhul Sfânt...” (I Cor. 2:12).

Prin inspirația Bibliei înțelegem priceperea și puterea de a explica cu care Duhul Sfânt a scris paginile Bibliei, și întrebăm tează cuvintele Bibliei pentru propierea de Dumnezeu, conștientizarea stării păcătoșeniei lui, și apărinderea dorului de pocăință și mântuire.

„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. Fapt. 2:21.

DELA UNIUNE

CASIERIA

Mulțumim fraților, bisericilor și comunităților cari au mai binevoit să trimeată la caseria noastră sumele notate mai jos. (Incasări dela 1—31 Mai 1941).

UNIUNE: Biserica baptistă din Porumbacu de jos lei 94, Mladin Petru Câmpeni-Turda lei 500, bis. bapt. Mehadia lei 450, bis. bapt. Tașad-Bihor lei 500, bis. bapt. Roșia-Arad lei 394, bis. bapt. Acuța-Arad lei 328, Crăciun Ioan Tulcea-B hor lei 700, bis. bapt. Mociriș lei 110, bis. bapt. Pritpești lei 250, bis. bapt. Bozovci lei 70, bis. bapt. Borloveni Vechi lei 50, bis. bapt. Rudaria-Caraș lei 440, bis. bapt. Prigon lei 190, bis. bapt. Gârbovești lei 65, bis. bapt. Șopotul Vechiu lei 185, bis. bapt. Lăpușnicul Mare lei 465, bis. bapt. Virogă-Constanța 20 lei, bis. bapt. Techirghol Constanța lei 80, bis. bapt. Tauș-Arad lei 100, bis. bapt. Gurani-Bihor lei 200, bis. bapt. Pietroasa-Bihor lei 100, bis. bapt. Călacea lei 410, bis. bapt. Ursad lei 105, bis. bapt. Sighșoara lei 280, bis. bapt. Ipotești-Suceava lei 100, bis. bapt. din Orșova lei 90.

PENTRU BIROUL UNIUNII: Ticușen Grgore din Tropold lei 20, Antonescu Gheorghe Scăeni-Prahova lei 190, bis. bapt. din Sighșoara lei 133.

MISIUNE: Soc. Femeilor Baptiste din Igrăș lei 170, Soc. Fem. Bapt. Valcani lei 240, Soc. Fem. Vișoara lei 800, Soc. Fem. Bapt. Pesac lei 800, Sava Nicolae Iași lei 500, Soc. Fem. Bapt. Igrăș lei 160, bis. bapt. Balaci lei 100, Soc. Fem. Bapt. Săveolaul Mare lei 400, Mladin Petru Câmpieni lei 1000, Alexandru Buteală lei 150, I. Nuțiu Sasca-Montană lei 100, Sărbu Maria Sasca-Montană lei 100, Laeș Maria lei 100, bis. bapt. din Sighșoara lei 267 (și un jersu).

Casier prof. T. DARLEA, Alcea B Nr. 10, Str. T. Speranția Nr. 152, BUCUREȘTI.

Rugăm din nou pe acei, cari doresc să aibă cartea de cântări legată în piele să anunțe această prin o carte poștală, fiindcă nu vom face decât atâtea cărți de cântări legale în piele câte co-

menzi vor fi. Aceasta pentru că legatul în piele e foarte scump.

Intrucât peste un foarte scurt timp, cartea va fi scoasă de sub tipar și pusă în vânzare, rugăm pe acei ce doresc să aibă cartea, să facă depe acum comenzile.

Cartea va avea două prețuri cu 90 și cu 95 lei bucata și va avea aproximativ 860 de cântări.

Orice comandă se face la Depozitul de literatură, Arad, B-dul Reg. Ferdinand 65.

Modelul rugăciunii

Rugăciunea Tatăl nostru dată de Domnul Isus, cu model ucenicilor Săi, e poate cea mai desăvârșită rugăciune. Ea e o rugăciune, în care e și spiritul și materia. Ea e în atitudine, cu care un suflet omenesc se poate apropia de Dumnezeu, de tronul milei Lui. În această rugăciune nu sunt cuvinte meșteșugite, ci o rugăciune cât se poate mai simplă. Ea e o schiță a teologiei și a vieții în cuvinte.

„Când vă rugați, spuneți: Tatăl nostru.” În adevăr Dumnezeu este Tatăl tuturor creaturilor. El este Tatăl veșnic. El este Tatăl nostru spiritual, și noi numai în El suntem frați unii cu alții.

Salutarea această „Tatăl nostru” e răspuns la o mulțime de întrebări grele, cu privire la creație, la natură, la om, etc. Prin cuvintele acestea omul răspunde singur tuturor acestor întrebări. Și răspunsul e cu atât mai clar, cu cât,

Creștinismul la lucru

(Urmare din pag. I-a)

au învățat dela Isus adevărul și de aceea răspundeau drept. Numai robii sunt. „Mai bine mor apărând adevărul, decât să biruiesc spunând o minciună.”

Când bătrânul Polycarp a fost amenințat cu moartea, dacă nu se lapadă de Isus, el a răspuns: „Domnilor, am 84 de ani. În tot timpul acesta l-am servit pe Domnul Isus și nu mi-a făcut nici un rău. Cum ași putea eu acum să mă lapadă de El? Vă spun drept, ca să știți toți, că voiu sluji lui Isus până la moarte.”

omul, rugându-se singur, spune: „Tatăl nostru”, adică îl face pe Dumnezeu, Tatăl a mai multe lucruri, îl face Tatăl a întregii naturi, a întregii lumi.

Rugăciunea e cel mai mare favor al omului credincios în această viață. Faceți ca rugăciunile voastre să fie cât mai apropiate de rugăciunea Domnului Isus.

Credința și faptele bune

„Credința cere lucrarea”. Mântuirea este prin harul lui Dumnezeu, pe care îl obținem prin credință. Credința care salvează va lucra „prin iubire”. Faptele bune sunt produsul unei vieți mântuite. Nu faptele bune produc mântuirea, ci mântuirea produce faptele bune. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efes. 2:8, 9).

Mântuirea nu este numai o simplă teorie, legată de Isus Hristos. Ea e cauza practică a unei vieți noi și complex schimbate, prin acceptarea lui Isus Hristos. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred, li s'a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12).

A crede în Numele Lui sau a-L primi e una și aceeași stare,

Orice sumă de bani destinată revistelor noastre Farul Creștin sau Călăuză, să fie trimisă numai fr. casier Nicolae Oncu, Arad, str. Blanduziei Nr. 4.

„Să aveți în voi gândul care era și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5.

De vorbă cu tinerii

Trăinicia hotărârilor

Tineretea e vremea când se iau cele mai multe și cele mai mari hotărâri. Și știm că în tinerețel nostru credincios se iau multe hotărâri de o viață mai curată, mai plină de influență, mai predată în mâna Domnului, mai activă, mai grăitoare celor pierduți. Aceste hotărâri ale tinerețelui nostru sunt foarte scumpe

pentru noi. Dar, ne pare foarte rău, că prea puțin putem vedea realizarea lor. Hotărârile tinerilor sunt prea slabe și ne-trăinice. Știm că de multe ori, la multe predici înălțătoare, la multe ocazii solemne, în inimile tinerilor se iau aceleași hotărâri, dar ele nu se realizează. Prea puțin se văd hotărâri transformate în fapte.

Un mare predicator a spus că, drumul până la Iad e asfaltat cu hotărâri. Toți cei din Iad, în viața lor au luat hotărâri să trăiască o viață sfântă, să nu mai păcătuiescă, să fie mai buni, să asculte de adevărul credinței, dar toate acestea au rămas simple hotărâri.

Scumpi tineri, mă adresez vouă, pentru că vitorul e al vostru, pentru că voi veți fi biserică de mâine. Ași vrea să vă pot sădi în inimile voastre unul din cele mai mari lucruri. Dacă ați promis viața voastră lui Isus, atunci o și trăiți pentru El. Orice promisiune neîndeplinită e o minciună, un păcat. Dar nu trebuie să trăiți viața pentru Isus de frică, nu, ci din dragoste. Știm că, toate hotărârile pe care le luați, nu sunt sub teroarea fricci, ci sub inspirația credinței.

Bisericile noastre au nevoie de un tineret, care să fie credincios, care să curățese cuvântul Domnului, și care să aibă hotărârea trăinică de a trăi și a lucra pentru Domnul Isus. Fieți la înălțimea acestor dorinți ale noastre. Coborâți-vă în inimile voastre și înțonați acolo pe Domnul Isus. Lăsați ca prin credință în El, sângele curs la Golgota să vă spele toate păcatele voastre, și atunci cercetați cu dragoste cuvântul Domnului, și alăturarea cu sfinții, cu colaborarea sigură a Duhului Sfânt clădit: Impărăția lui Dumnezeu pe pământ.

A. P.

Calea mântuirii

Discuție

— Domnule, nu mă pot împăca și așa vrea să știu cum spui Dumnezeu, că un om poate fi sigur de mântuirea lui? De unde capătă el siguranța aceasta?

— Dvs. credeți că tot ce a spus Domnul Isus Hristos e adevărat?

— Da sigur, aceasta nici nu poate fi pusă în discuție!

— Foarte bine, Domnul Isus a spus că „cel ce va crede, va fi mântuit”, Domnul Isus a spus oamenilor, cari au crezut în El că e Fiul lui Dumnezeu, că numele lor sunt scrise în ceruri. Deci lucrul reiese foarte clar, că un om, care crede în mod sincer, din toată inima, și până la capăt, că Domnul Isus e Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul personal al oamenilor, e mântuit. Cuvântul Domnului Isus e de ajuns, ca să ne dea această siguranță. Dar aceasta omul credincios o știe și prin faptul că are o experiență personală cu Mântuitorul său. Oricine poate întreba pe orice credincios despre faptul traiului lui și a experienței binecuvântate, pe care o are cu Hristos și se va putea convinge imediat de acest adevăr minunat și mareț.

Siguranța mântuirii de altfel e rezultatul logice al cercetării spuselor Domnului Isus. Și nici nu poate fi altcum. Isus, Mielul lui Dumnezeu a murit pe cruce, ca în sângele Lui să fie spălat orice păcat, ca în moartea Sa, să fie ispășită toată osânda și condamnarea păcatelor noastre. Această iertare de păcate și ispășire un om o poate obține numai prin credință. Deci un om, care e mântuit nu mai poate fi pierdut.

— Dar ve putea fi un om sfânt apoi?

— Sigur că da. Aceasta o veți înțelege imediat. În același timp, adică atunci, când omul capătă credința, în inima lui răsare, se naște o nouă natură, se produce o transformare a întregii lui ființe și el astfel devine un om nou, complect schimbat. Din omul supus tuturor patimilor, care se complăcea în toate murdăriile vieții, în toate păcatele, a ajuns prin această transformare, numită de Noul Testament „nașterea din nou”, un om, care nu mai iubește ceace a iubit în trecut, înainte de această nouă naștere,

nu se mai simte bine, când s'ar afla în lucrurile în care înainte s'a simțit bine, ci e un om nou cu o natură nouă, cu dorinți noi, cu gânduri noi, în alte cuvinte omul după nașterea din nou nu se mai aseamănă cu ce era înainte. La începutul credinței lui, imediat după nașterea din nou, e mai mic, mai slab, dar cum crește copilul, pomul, așa crește și acest om născut din nou, și în fiecare zi face progres în viața spirituală și sfântă. Prin urmare un om ve putea fi sfânt, pentru că aici îl v aduce firea nouă căpătată la nașterea din nou și dezvoltată în traiul zilnic.

— Atunci ce rost mai are botezul în credința creștină?

— O, rostul botezului e foarte mare! Credința în viața celui mântuit se manifestă în supunerea complectă față de Mântuitor în acceptarea tuturor celor cerute de El, în ascultare de Domnul Isus a spus că „cel ce crede și se boteze” și noi știm că un om care crede, va primi fără nici o ezitare să facă acest lucru. Botezul este prima manifestare a credinței în viața celui mântuit.

— Dar dacă botezul e făcut înainte de a crede, și apoi la un timp omul începe să creadă?

— Lucrurile se pot inversa și oamenii, dar atunci și-au pierdut rostul toată puterea și nu mai au nimic valoare. De pildă poate neva trăi înainte de a se naște. Să facem încercare să ne gândim că, un om vrea să trăiască, apoi să se nască. Se va putea face acest lucru? Sigur că nu, el ar semna ceva anormal. Botezul e mai atunci își are valoarea și botez, când înaintea lui stă credința, când cel ce se botează trăiește personal.

— După câte văd eu acum, credința e mult mai clară decât pare și se vorbește.

— Sigur că da, calea mântuirii e clară. Dumnezeu dacă a înălțat lumea, că a dat pe Isus, singurul Lui Fiu, să moară ca oricine să de să nu piară, ci să aibă viață vesnică, atunci noi credem că dragostea Lui atât de mare a dat și o cale simplă, ușoară de puter pentru orice om, ca să poată ajunge la mântuire.

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă după plăcerea Lui.” Filipeni 2:13.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de 18 Mai a. e., a avut loc în biserica baptistă d'n Andrei Șaguna un frumos program, la care a contribuit tineretul din loc. Programul a fost condus de fr. Ruja Alexandru, predicator și fr. Mhai Munteanu. S'a predat piesa cu cei trei tineri aruncați în cuptor.

În Biserica baptistă din Lugoj, a avut loc la 8 Mai a. e. serbarea mamei. Programul bine întocmit a fost condus de fr. Nicolae Sinton. S'a arătat apoi de sora Victoria Goanță istoricul zilei mamei. Din cuvântul Domnului au vorbit fr. I. Imbrea și Ilie Negret. A cântat corul din loc, condus de fr. Gh. Jurcovici.

În ziua de 18 Mai a. e., a avut loc în comuna Borlova, jud. Severin, înmormântarea sorie Dănuța Musteța de 55 ani. Serviciul de înmormântare a fost îndeplinit de fr. Pavel Radula, Simion Cure și Valeriu Seracin. A cântat corul d'n loc, și cel d'n Buchini.

Fr. Teodor Ioy și Ardelean Florica au ținut în ziua de 21 Mai a. e. înmormântarea soriei Florica Mocuța din Curtici, jud. Arad, în etate de 18 ani. Sunt numai patru săptămâni, de când sora a avut cunună religioasă. La înmormântare a cântat muzica, corul mixt și corul bărbătesc din loc.

Fr. Pavel Boșorogan și Ilie Mărza au oficiat în ziua de 4 Mai a. e. cunună religioasă a fr. Iordache Gheorghe cu Sofia Bota din Vărmaga, jud. Hunedoara. Tot în această zi au luat parte cuvântul Domnului mai mulți frați din cercul bisericesc. Au mai predat din cuvântul Domnului fr. Iosif Stancu din Simeria și G. Popa din Nojag.

În ziua de 10 Mai a. e., a avut loc înmormântarea fr. Iosif Stancu, presbiterul bisericii d'n Simeria. Dânsul a fost surprins în ziua de 7 Mai pe luncă, în timpul serviciului la CFR și omorât pe loc. Biserica d'n Simeria și frații din jud. Hunedoara, au pierdut în fratele pe un bun lucrător al Evangheliei. Serviciul funebru a fost îndeplinit de fr. Pavel Boșorogan și Ilie Mărza, păstorul bisericii. A cântat corul d'n loc, condus de fr. Farcas.

A doua zi de Paște, biserica din Vărmaga a avut o nespusă bucurie cu ocazia unei evanghelizări, ținută de fr. Ilie Mărza d'n Deva. A cântat orchestra din Deva, combinată cu cea din Codru.

Dela alții

Lucrarea misionară din Cuba înregistrează mari succese în dobândirea sufletelor la Hristos. În special în provincia Camajuani, lucrarea a luat mari proporții. Lucrul frumos pe care îl face misionarii d'n Cuba e că, mediat după întoarcerea unui suflet la Hristos, ei îndeplinesc întocmai învățătura Domnului Isus, îl învață tot ce a porocit Domnul. Pentru aceasta ei au pe provinci și pe localități întruniri, unde împreună studiază cuvântul Domnului. Lucrarea temelor se prezintă și ea foarte bine. Ele au organizații, cari vizitează regiunile și împart tractate. Școlile duminicale sunt bine organizate. Lucrarea tineretului deasemenea dă minunate roade.

Un mare istoric creștin spune că, cel mai primitiv compozitor de cântări creștine a fost Clement de Alexandria. (170—220).

Unul d'n cei mai de seamă predicatori baptiști d'n Cuba, este fr. Marcello Delgado. Dânsul a fost născut în Colbaron,

Cuba, dintr-o familie săracă. S'a pocăit d'n tinerete și astăzi se bucură în Domnul împreună cu părinții și încă șapte frați ai săi. El a studiat America și a luat diploma în 1910. Dânsul este un foarte înflăcărat vestitor al Evangheliei și plin de dorul ca Evanghelia să poată lumina țara lui. El povestește că, una d'n cele mai pline de speranțe lucruri pentru viitorul lucrului Evangheliei în Cuba este că, orice predică sau învățătură, auzită de membrii, e povestită de mai multe ori de către ei la ceilalți. Aceasta a fost metoda primilor creștini, ea i-a ajutat să poată cuceri atât de multe inimi pentru Hristos.

Unul d'n cele mai de seamă tablouri ale acestui an, a declarat un mare predicator e tabloul, care prezintă pe negri d'n Africa, bătând la ușa creștinilor, cerându-le Evanghelia mântuirii.

Frați francezi din Canada au o revistă religioasă cu titlul „Aurora”, la care colaborează câțiva d'n cei mai buni predicatori.

Din lista martorilor

Câțiva oameni de seamă în biserica creștină primitivă

1. **Hermas**, un mare bărbat creștin, care a trăit cam prin anul 100 A. D.

2. **Ignatius**, episcop din Antiohia și a trăit cam prin 70—107 A. D. El a fost martirizat în anul 107

Așa sufereau primii creștini

la Roma, sub domnia Împăratului Traian. El a fost contemporan cu Apostolul Ioan. O legendă spune că, despre martirajul lui Ap. Ioan a scris mai multe epistole către Efeseni, Magnesieni, Trallieni, Romani, Filadelfieni, celor din Smirna ș. a. în cari povestea felul în care a fost martirizat Ignatius.

3. **Polycarp**. El a fost episcopul bisericii din Smirna și a suferit martirajul la o dată, care nu poate fi cunoscută. Cronicarul Pashal, o dă la anul 163 A. D., Eusebius la 167, Usher la 169. El a murit la vârsta de optzeci și șase ani. El a fost contemporan cu Ap. Ioan, care se crede că, a murit în anul 98 A. D. Eusebiu a scris despre martirajul său scrisori tuturor bisericilor din Pontiu. Polycarp a fost unul din cei mai buni prieteni ai lui Ireneu.

4. **Papias**. El a fost episcopul bisericii din Hierapolis, aproape de Colose. El a fost martirizat, se crede prin anul 110 sau 115 A. D. Ireneu în scrisorile lui îl arată ca un bun prieten al lui și a lui Polycarp. Eusebiu scrie despre el că a fost „ascultătorul lui Ioan.” În timpul lui, el s'a remarcat prin lupta împotriva învățaturii mileniului.

(În viitor alți bărbați de seamă între 150—200 A. D.)

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Ștruțul, găina, vulturul

În lumea aceasta sunt trei feluri de paseri, cari au aripi, dar au sborul diferit. E ștruțul, găina și vulturul.

Ștruțul are aripi, dar nu zboară niciodată cu ele pe sus. El se folosește de ele numai pentru a-și aspri mersul pe jos.

Găina are și ea aripi, zboară și ea, dar numai din când în când. Și aceste sunt sboruri mici și scurte, ele sunt doar sboruri peste garduri.

Vulturul însă, are aripi și se folosește de ele. El e veșnic plutind în aer. Ii place înălțimea cerului. Cu aripile se ridică mereu spre înălțimile cerului.

Așa sunt și rugăciunile oamenilor. Sunt oameni în chipul ștruțului, cari nu folosesc niciodată aripile rugăciunii. Au aripi dar nu zboară. Cu aripile rugăciunii nu se ridică niciodată spre cer, spre Dumnezeu. Nu cunosc mărșăla deprinderii noastre pe pământ prin sborul rugăciunii.

Sunt apoi alți oameni, cari se aseamănă în viața de rugăciune cu sborul găinii. Aceștia folosesc aripile rugăciunii numai din când în când. Sborurile lor sunt însă sboruri mici și scurte. Ei se roagă, dar nu se desprind prea mult de lume, de pământ. Se roagă din obicei, fără să se arce, să plece din această lume.

Cei ce se roagă adevărat, sunt acei de chipul vulturului. Aceștia se roagă cu putere. Când își desfac aripile, se desprind cu totul de pe pământ și se ridică în slăvile cerești. Le place, ca vulturului, mărșăla cerului. Ei cu aripile rugăciunii ies mereu din lume și se ridică spre slăvile, unde lumea și pământul nu-i mai pot urmări.

Așa te rogi tu? Cu care din aceste sboruri se aseamănă rugăciunea ta?

Viespele și mierea

Un învățat german a studiat viața viesilor și a aflat un lucru foarte interesant. El spunea că, a observat că, atunci când un viespe află miere sau ceva dulce, el nu mănâncă, ci se face un fel de crai. Se duce și dă de veste și altor viespi și îi cheamă la înfruptare.

Aceasta e și misiunea unui credincios. Să ducă vestea bună celor ce nu au găsit-o. Faci tu acest lucru?

Dărnicia

— Câți bani ai? — fu întrebat un mare bogătaş.

— Până acum nu am decât 50 mii — răspunse bogatul.

— Cum se poate una asta? D-ta în atât de bogat om să ai numai atâți bani? Vrei să râzi de mine?

— Da se poate, pentru că numai atâți

bani am dăruit în viața mea în folosul lucrării lui Dumnezeu, pentru săraci și alte scopuri de binefacere... pe ceilalți pe cari îi am, îi pot pierde până mâine dimineață, dar pe acești 50 de mii, nu-i pot pierde niciodată.

Când a murit, acest bogătaş — care a ajuns să cunoască adevăratul preț al averii — a lăsat să i se scrie la mormântul lui următoarea inscripție foarte graitoare:

Ce am dat, am câștigat

Ce n'am dat, am pierdut.

Tu, scumpul meu, cum stai cu dăruirea ta? Tu pierzi sau câștigi? Tu dai sau ești gata numai să primești? Nu uita orice însușire de bani, pe cari nu ai dreptul e un furt. Partea Domnului e Lui, nu ți-o însuși ție. Păcatul sgârceniei e păcatul furtului. În cer nu pot intra oamenii sgârșiți.

Dragoste sau ură?

Un predicator întreabă pe unul din credincioșii din biserică în care lucra, dacă îl iubește pe Domnul Isus sau nu. „Se poate frate să mă întrebați pe mine o astfel de întrebare? Cum Dvs. nu știți cât de mult îl iubesc eu pe Domnul Isus?” — răspunse fratele întrebat.

„Bine frate”, continuă predicatorul, „probabil eu sunt greșit, dar eu știu că, cine iubește, dă dovezi de dragoste, persoana iubită e ascultată. Ori toate acestea nu le văd de loc în viața ta. Iubirea nu e o simplă teorie, fără viață. Ea e ceva ce se poate chiar vedea. D-ta nu-l iubești pe Domnul Isus. Căci dacă L-ai iubi, atunci nu ai lăsa ca oamenii petreu cari El a murit, să piară în păcatele lor. Dacă L-ai iubi, atunci ai predica Evanghelia, ai depune mărturie despre El, nu ai sta cu mâinile în sân când El avea atâtea nevoie de oameni și de lucrători în viața Sa. Dacă L-ai iubi, atunci ai fi mai activ în biserică, ai depune mai multă râvnă în munca pentru slava Lui, ai fi mai plin de foc, gata pentru orice lucrare de înaintare a Evangheliei. Dar lipsa tuturor acestora e dovada că, în D-ta lipsește complect dragostea pentru Isus”.

După despărțire cuvintele predicatorului au rămas adânc săpate în inima sa. Nu putea cu niciun schiș să le scoată din memoria lui. Ele au pus stăpânire pe el, și-l chinuiau că, el nu are dragoste față de Isus. Și oricum căuta acum să se convingă el pe el însuși, vedea din toate părțile lipsa acestei dragoste. Atunci s'a aplecat pe genunchi, s'a rugat una din cele mai nănumate rugăciuni. A cerut iertare pentru atâtea timp, în care el nu a avut dragoste, și a promis, că începând din acea clipă, va face totul și lăsa ca dragostea pentru Isus să-l conducă în

viață.

Tu, iubitul meu, îl iubești pe Domnul Isus? Gândește-te serios în fața conștiinței tale, poți arăta cu va sau măcar (te doveză ale acestei dragoste?

Ateul rușinat

Un vestit filosof francez, care însă era ateu, (om, care nu crede în Dumnezeu), în ura lui pentru Evanghelia, a întemeiat o religie nouă.

— Cum stai cu credincioșii noii religii? — îl întreabă într-o zi un prieten al lui, care era credincios.

— Ași sta bine, răspunse ateul, dar vezi, oamenii ăștia nu se pot desbrăca de superstiția Evangheliei.

— Dacă vrei să ai credincioși cât nisipul mării, îi zise prietenul, eu îți dau un sfat.

— Anume ce sfat?

— Du-te, dragul meu prin țară, vindecă boalele, dă vedere orbilor, îndreaptă picioarele ologilor, învie morții, ia apoi o cruce grea în spate, suie-te cu ea pe un munte și te răstignește pe ea... astfel făcând, mulțime de credincioși vei avea.

Ateul înțelese lecția și plecă rușinat.

Culegătorul de fructe

Într-o zi proprietarul unei grădini de pomi, care era și un membru al unei biserici creștine, se duse în grădină să culeagă cireșele. Pe stradă trecea tocmai predicatorul bisericii. „Ce faci dragă frate?” — întreabă predicatorul pe proprietar, care culegea cu zor cireșele. — „Culeg roadele acestui pom”, — răspunse credinciosul. Dar de ce nu culegi și frunzele? Nu am nevoie de ele. Mi mi trebuie numai roadele pomului, și frunzele lui.

Acum predicatorul găsi cel mai potrivit moment să-i spună, vezi, dragă frate, nici Hristos nu are nevoie în viața noastră să culeagă frunze. Lui îi trebuie numai roadele. Și mi se pare mie că în viața D-tale sunt cam puține roade prea multe frunze. Și mă întreb dacă încerca astăzi Domnul Isus să culeagă ceva din viața D-tale, nu știu ce va găsi roade sau frunze.

În viața ta, frate credincios, dacă cauți astăzi roade, va găsi roade?

Cum s'a ajuns să avem Biblia

(Urmare din pag. 2-a)

Astfel s'au făcut multe traduceri. Din toate acestea cea mai bună a fost cea a lui Jerome, cam prin anul 400 D. Hr. Această traducere a fost chemată „Vulgata” de la cuvântul latin vulgus, adică poporul de rând. Această traducere a Bibliei a fost întrebuințată până la Reformația.

(În viitor urmează: „Traducerile moderne ale Bibliei”).